

מסורת הש"ס

סדר תעניות אלו פרק שלישי תענית

כּהֵּ.

עין משפט
נר מצוה

לא א מיי פ"ה מהל'
זקי ממון הל' 3 סמג
עשין קז טוש"ע ח"מ סימן
תט סעיף א:

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל

היה נרין שימישי איחלך
 ובריתיה וריתיה חילא לשגורא
 ושבתתא הוות עציבא, א
 אבא אבא אל העצבי מי
 תנאמר ורדילך ורדילך ונא
 תומצין ורדילך, א
 תהילך ורדילך לך א
 השבתת דרשקל מניה
 אור להבלדו. ר' אלעזר בן
 הורקיה דרש חילא לעמא,
 וקולו וול הוה ליה מירי
 למיכל, אשכח בר תומא
 דבבון פומיה שלש ליכיה,
 עיילו רבנן לשייוליה ליה
 ומנאוו, שז חזיה דבבא
 וואחזק ונפס ונפס ונפס
 ונורא מפסויה. חשקין
 משמנו אר ליה מאי איחא
 אורו חזי שכינה
 תבלמא ואמר קמיה ד
 חזי אר חבא ורדוקא,
 אהתאמר ליה קמיה נחא
 דלדחור אבא ואבריה
 ומרשא אפסר תמחילתך
 ששקעתא דמורי, אמר
 אורא חילא אר ואולי א
 ענינא, וא"ל חבא אגרא
 דאמרתן לך אפסר היבנא
 דלעמא דאח' א

הח והא גרמו ליה. פ"ה הראב"ד
הא דכעזד לחאי הקידה קמי
רבי איטלע והא דהטיח דברים
כלפי מעלה גרמא ליה דאיטלע:
שאני

ד' אמרה לה אף אנא להכי
 ש'מלומדת בנסים (6) אמרה
 ו'י אמר לה מאי נעביד בעי
 זמין פיסת יד ויהבו ליה חד
 רדיקי דאכלי אפתורא דדבא
 א' דתרי כרעי (7) (אמרה ליה)
 משלם ואנן אפתורא דמחסר
 ו' מינך בעי רחמי ושקלוהו
 דגמרי דמיהב יהבי מישקל
 עציבא אמר לה בתי (8) למאי
 לך מי שאמר לשמן וידלוק
 כל היום כולו עד שהביאו
 יה הנך עזי אמרו ליה קא
 אי לא כל חדא וחדא תיתי
 א' וחדא דובא בקרנייהו הוה
 כשורי אתיא לקמיה אמרה
 לה מה שמך אמרה ליה
 ד' שיצאו אמה לכאן ואמה
 אומר אני ראיתי אותו הבית
 יאמרו לי בית זה שקירה ר'
 מהיכן הוו ליה עזים (9) והא
 ה' דקה בא"י אמר רב פנחס
 ש'ם תרגולין ומצאתן אשתו
 יציהן והרבו ביצים ותרגולין
 פעם אחת עבר אותו אדם
 הנחתו התרגולין שלי שמע
 נתן לו סימן ונטל את העזין
 בן פדת דחיקא ליה מילתא

משום כיסופא הוה לה דך שיבכתא בישראל
אמרה מכדי ידענא דלית להו ולא מידי מאי
כולי האי אולא וטרפא אבבא איכספא ועיילא
לאיגרונוא איתעביד לה ניסא דחזיא לתנורא
מלא לחמא ואננא מלא לישא אמרה לה

פלגיתא פלגיתא אייתי מסא דקא חרץ לך
עייילי תנא אף היא להביא מדרה נכנסה מן
ליה דביתיה עד אימת ניזיל ונצטער כולי
רחמי דניתבו לך מיד⁶ * בעא רחמי ציתת
כרעא דפתורא דרהבא⁷ (חזאי) בחלמא עתוי
דאית ליה תלת כרעי⁸ (ואת) אוכלת אפת
ניחא לך דמיכל אכלי כולי עלמא אפתורא
אמרה ליה ומאי נעביד בעי רחמי דנשקל
תנא גדול היה גם אחרון יותר מן הראשון
לא שקלי חד בי שמישי חזיה לברתיה דהווון
עציבת אמרה ליה כלי של חומץ נתחלף
ממנו אור לשבת אמר לה בתי מאי איכפס
הוא יאמר לחומץ וידלוק תנא היה דולק והו
ממנו אור להבדלה ר' חנינא בן דוסא הוון
מפסדן⁹ אמר אי קא מפסדן ניכליניה דוב
לאורתא דובא בקרנייהו לאורתא אייתי כל
ליה ההיא שיכבתא דקא בנאי ביתא ולא כ
ליה בניתי ביתי ולא קמטו כשוראי אמר
איכו אמר איכו נימטו כשוריק תנא הגיעון
לכאן ויש אומרים¹⁰ סניפין עשאום תניא פלי
והיו קורותיו יוצאות אמה לכאן ואמה לכא
חנינא בן דוסא בתפלתו¹¹ ור' חנינא בן דוס
עני הוי ועוד אמרו חכמים¹² * אין מגדלין ב
מעשה ועבר אדם אחד על פתח ביתו והני
של ר' חנינא בן דוסא ואמר לה אל תאכלי
והיו מצערין אותם ומכרן וקנה בדמיהן עזו
שאבדו ממנו התרנגולין ואמר לחבירו בכא
ר' חנינא אמר לו יש לך בהן סימן אמר לו
והן הן¹³ עיי דאיתן דובי בקרנייהו רבי אלע
טובא עבד מלתא ולא הוה ליה מדי למט
בפומיה חלש לביה וגים אוזל רבנן לשיוול
ונפק צוציתא דנורא מאפותיה כי אתער אמר
להו דהוה יתיב עמי הקב"ה ואמרי ליה עד
לי אלעזר בני ניחא לך דאפכיה לעלמא מח
דמוזני אמרי לקמיה כולי האי ואפשר אמרי
דחיית אמרי לקמיה א"כ לא בעינא אמר לי
היבנא לך לעלמא דאתי תליסרי נהרוותא

מיהה הא' ותו לא אמר לי ולחברך מאי
טלא * אפוטאי ואמר לי אלעזר ברי * גי
מרו ליה והא רבי יהושע בן לוי גזר תעניתא
יכוין דעתין איפשר דתברי ציבורא לבייהו דא
נא מטר בשבילנו אמרו ליה הן אמר רקיע
אתא מיטרא לוי גזר תעניתא ולא אתא מיט
מרחם על בניך אתא מיטרא ואיטלע א
ה שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי
קמיה דרבי ואיטלע הא והא גרמא ליה
בי מיא בעמון ומואב אמר לפניו רבונו ש
ולם ולא קיבלוה ועבשוו אתה גותן להם ממ
אוי דכתיב * צדיק כתמר יפרח כארו בלבנו
הא נאמר תמר אילו נאמר תמר ולא נאמר

אפואתי, כלומר הכהו מלאך באצבעו במצחו, ונראת להם ההכאה כניצוצות ולא [אתא] מיטרא, אמר רבון העולמים אינך משגיח בצער בניך ומרחם עליהם כלפי למעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי למעלה ואישלע ומנו חליף, ארו גזעו מחליף ואין עושה פירות, לפיכך נמשלו הצדיקים כחמר לעשו

משום כיסופא. שהיו כיומיהם אופ' מרדה פאל'ר'א צלע'ו. ומרדה ומס'א המעורר'. של'א הי'ה שואלת מפני ש' ערעב שבת. * לא שמעתי טעם: * צ' הדליק ממנו גר אחר ליהנות צו. וגר' מ'עשה נס'ים כי צ'ה ר' הי'י לעצד' ש'ל י'ודה (לעיל ד: ד:). צחל'א ד'הוה סמ'יד'א: ק'א מ'פסדי'ן. שדות: דובים. וחלצים בשדות: * ולא מ'טו כשורי'ן. אין הקורות מגיעות מכותל לבות: איבו נימטו כשוריך. יאריכו הקורות: סיניפין היו. הקורות של חליות היו. צמעה נס' רצקו ל'ן חליות קטנות לאורכן: ר'ר'א * פ'רס. אמור'א היה והוא הנקרא מר'א דארע'א דא"י צמסכת נדה (דף כ:). צעל הוראות היה והוא

שימש ר' יוחנן^א אחרי מות ריש לקיש והיה דחוק ועיי: **עבר מילנא**. הקץ של: **ברא דתומא**. בן השום. אלע דס: שום: חלש לציבה. נתעלפה: **זוליתא**. גילון: **מאפוסיה**. ממאמו: **כוכוהי האי ואפסר**. בתמיה. כולי האי עזבד ואכתי הך ספיקא דלמא לא מיתרמינא בשעתא דמוזי: **דהיי פפויא** או **דחינא**. ימי חיי שחייתי כבר הם רבים ממה שאני עמיד לתחי: **אמר דחיית**. מה שכבר שחיית מרובים ממה שאתה עמיד לתחי. והיינו דקא בבי כי אמר שחיית הכי. והאי דחייך משום י"ג נהרותא לרחוק צהן ולטיל צהן מזה לזה: **אי הכי לא צנינא**. דחיתריה לעלמא: **ותו לא**. וכי אין אתה נותן לי דברים אחרים: **א"ל ונחדרך מאי קא ייבנא**. אנא מגברא דלית ליה צנינא לא גריס עבר רבי ובספר שלי כתוב: **בנאסקוטלא אפוטאי**. היינו זוליתא דנפק מיניה שמדציק אצבע לרדא עס הגדול ומכה בצפורן האצבע: **איגורי** בן גירי. כלומר הכיתי בחצילי.

גליון הש"ס

במרא בני רחמי יצאת
במין פיסת יד. ע"י שנות
יבנה פ' נ"ב: רש"י ד"ה
כל היבא בו' לא שמעתי
שעם. עיין צרכות דף כה
ע"צ רש"י ד"ה מלן שמעתי
יליג וס"ג: תוספות ד"ה
הא וזה וכו' פ' הראב"ד.
הובא עוד שמשמאל לרש"י
במחשבות יונת דף קי ע"צ
ע"ז דף לח ע"א:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (והא עמי הוי ועוד
ז"ח ח"מ צהמה דקה
צא"י) תא"מ:

לעזי רש"י

פאלי"א, פל"א [פיל"א].
יעה.

דבינו גרשום

מרדה. לרדות הפת.
שניפין. שמלאכים
האריכום בחתכי סורה.